

پیشنهاد ساوه گردی برای یک سفر یک روزه

شهر دانه های انار

الهام فیروز بخت

خبرنگار

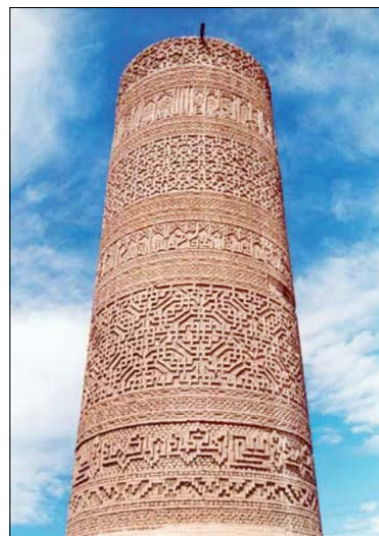
همه مان ساوه را به انارش می شناسیم! اما اگر کمی به عقب برگردیم می بینیم از بچگی ساوه را می شناخته و نمک گیرش بوده و هستیم. بستنی میهن، شیرین عسل، تی تاپ و بیسکویت های پنجره های و هزاران طعم به یاد ماندنی دیگر که به نوعی با کودکی ما گره خورده اند همگی در ساوه تولید شده اند، اما ساوه کجاست و دقیقاً در کدام استان قرار دارد؟ به غیر از انار سوغاتی دیگری دارد؟ اصولاً چرا و چطور باید به این شهر سفر کنیم؟

اصلاً شما می دانید که ساوه چند امامزاده دارد؟ می دانید امامزاده بشیر، امامزاده سید ابو رضا، امامزاده عبدا... بن موسی الکاظم، امامزاده سیدحسین بن موسی الکاظم و امامزاده سیدعلی اصغر از اماکن مذهبی این شهر هستند؟ می دانید سوغاتی این شهر به جز انار شیرینی های باسلق و روح افزا است؟ دو نوع شیرینی سالم که نمونه اش را در هیچ شهر دیگری نمی توانید پیدا کنید.

چرا برویم؟

اول این که نزدیک تهران است و برای روزهای آلودگی هوا که نفس کشیدن بدون ماسک غیرممکن است، گزینه خوب و جذابی است. شهر توریستی نیست به همین دلیل خیلی ازدحام ندارد. دوم این که می توانید انار درجه یک و تمام فرآورده های آن را با قیمت مناسب خریداری کنید و از همه مهم تر می توانید گشتی هم میان جاذبه هایش بزنید.

کجا را بگردیم؟



مسجد سرخ: این مسجد در واقع آتشکده ای

بود که بعد از ورود دین اسلام تبدیل به مسجد شد. بنای اولیه این مسجد در دوران سلجوقیان گذاشته شده است، اما در دوران صفوی و دیگر دوران علاوه بر مرمت، بخش هایی هم به مسجد اضافه شد. به هر حال تبدیل یک بنا به مسجد مستلزم تغییرات خاصی است. یکی از این تغییرات اضافه کردن یک مناره به مسجد است. شاید در نگاه اول خیلی ظریف به نظر نرسد، اما انصافاً خوشنویسی های روی این مناره و تزئین آجرها زیبایی خاصی به آن بخشیده است.

موزه گنبد چارسوق: موزه مردم شناسی ساوه

این شهر قدمتی ۷۰۰ ساله دارد و به شهر «یاقوت های سرخ» هم معروف است و به واسطه همین قدمت از جاذبه های بکر گردشگری متعدد و متنوعی چون تپه های باستانی، زیارتگاه های معروف، مناطق طبیعی دست نخورده، روستاهای زیبا، چمنزارهای سبز، چشمه سارها، آبشارها و دیگر مناطق توریست پذیر دیگری برخوردار است. آب و هوایش گرم و خشک است. زمستان هایش معتدل و تابستان های بسیار گرمی دارد. البته این موضوع فقط برای خود شهر ساوه مصداق دارد، چرا که روستاهای اطراف زمستان های سرد و برفی و تابستان های بسیار خنکی دارند. چند روایت از دلیل نامگذاری این شهر وجود دارد. گروهی نام این شهر را برگرفته از واژه اوستایی «سوا» یا واژه پهلوی «سواک» می دانند. خیلی ها معتقدند کلمه «ساوه» به معنی «خرده طلاست» و از آنجا که نام شهری در نزدیکی این شهرستان «زرنده» است، گواه همین موضوع است. تغییر نام «سه آبه یا سه آوه» به ساوه به مرور زمان یا برگرفته نام این شهر از پهلوان ایرانی بر وزن کاوه از یک پادشاه تورانی به نام «ساوه شاه» روایت های دیگری از علل نامگذاری این شهر به این نام هستند.

کجاست؟ چطور برویم؟

این شهر که در استان مرکزی قرار گرفته، فقط ۱۲۰ کیلومتر از تهران فاصله دارد و تمام مسیر اتوبان است. اگر بخواهید با ماشین خودتان بروید و فرض بگیریم هر صد کیلومتر ماشینتان ۱۰ لیتر بنزین بسوزاند، با ۳۰ لیتر بنزین می توانید به شهر رفته و برگردید. اگر هم حال و حوصله رانندگی ندارید، می توانید با پرداخت ۲۸ هزار تومان برای هر نفر به ساوه سفر کنید. این شهر از جنوب به قم و از شمال به استان قزوین و شهرستان زنبدیه و از سمت غرب هم با شهرستان کمبجان در استان همدان مرز مشترک دارد، مسیرهای دسترسی ساوه از تهران شامل مسیر تهران به رباط کریم و ساوه است که حدوداً یک ساعت و نیم طول می کشد. همچنین جاده ۴۸ این شهر را از غرب به همدان و از شرق به آزادراه ساوه به سلفچگان وصل می کند.



یا گنبد چارسوق از معدود موزه های موجود در ساوه است. در دوران صفویه ایجاد شده و امروز در این گنبد اشیای با ارزشی شامل کتاب ها و سکه های قدیمی نگهداری می شوند. همچنین می توانید در چارسوق با انواع لباس ها و اشیای دیگری که بیانگر سنت این شهر است، آشنا شوید. این گنبد از هر چهار طرف به بازار سنتی راه دارد و بنا بر اسناد قدیمی خود این گنبد هم زمانی بازار بوده است.

بازار سنتی: قدمت این بازار هم به دوران صفویه می رسد و در سال ۱۳۷۸ به ثبت ملی رسیده است. این بازار ۶۰۰ متری که هنوز قسمتهایی از بافت قدیمی خود را حفظ کرده، شامل مسجد ۱۴ معصوم، دالان حاج ملک و تیمچه نبوی زاده با چهار گذر است. معماری جالبی دارد و سر تا سر آن را عطر عطاری هایی که در جای جای این بازار حضور دارند، پر کرده است. احتمالاً اگر قصد خریدن سوغاتی دارید از این بازار دست خالی بیرون نخواهید آمد.

مسجد جامع: ساوه ای ها معتقدند این مسجد اولین مسجد ایران است. این مسجد المان های جالب و دیدنی دارد. مثلاً این که فقط یک مناره دارد که در قرن ششم هجری بنا شده است، اما تعداد محراب های آن برخلاف معمول بیشتر از یکی است. گنبد مسجد متعلق به قرن پنجم است و کنیه ای از قرن چهارم هجری سند عمر بالای هزار ساله این بناست. اما در قسمت جنوبی مسجد آجرکاری ها هیچ تناسبی با معماری اسلامی ندارند و به وضوح در دوران ساسانی



کار شده اند. گنبد مسجد شاید زیباترین بخش آن باشد که با رنگ طلایی و آبی و طرح های ساده هندسی ساده به همراه خوشنویسی هایی زیبا زینت گرفته است. روی پشت بام مسجد می شود توانایی معمار در ساخت طاق های گهواره ای را مشاهده کرد. آجرکاری مناره بلند و قطور مسجد ظریف و گیراست. این مناره با مناره های مرسوم مساجد فرق دارد و بیشتر به برج های سلجوقی شبیه است. خیلی ها معتقدند مناره در گذشته لعاب دار و رنگین بوده است، اما اثری از لعاب در هیچ جای مناره به چشم نمی خورد.

